

Jesus var den første præst. Han tog imod Nikodemus. Sjælesorg midt om natten. Den tid er forbi. Vi gamle præster har en opfattelse af at vores arbejde er 24 timer i døgnet. Men funktionærloven har nået præstestanden. Kontoret lukker mange steder kl. 16. Nikodemus havde i dag gået forgæves til folkekirken. Hvor går man hen med sine sjælekvaler efter kl. 16? Der er ingen steder hvis præstegårdene lukker. Men sjælekvalerne eksisterer stadig. Der er lige så meget mørke og bas i vores liv som der er bas og mol i musikken. Ligesom Nikodemus i evangelieteksten kender vi til bange tanker der kan komme efter kl. 16. Alle generationer har mærket bassen,

molen i deres liv og forholdt sig til den som en del af tilværelsen. Vi er den første generation, der mener at tilværelsen skal være som en glad popsang. Og når vi rammes af modgang, slår det ekstra hårdt, fordi vi ikke ser modgangen som et livsvilkår, men som et teknisk uheld. Det befriende ved orgelmusikken i kirken er, at den mørke musik er en del af de værker der bliver spillet. Lidelsen bliver ikke skjult. Vi tror til gengæld på at Jesus er lyset i vores mørke. Gudstjenesten indledes med et præludium. Det er ikke snak-af-musik. Det er forkyndelse. Lyse toner. Men også bassen. Molen. Selvfølgelig kan vi bedst lide dur, de lyse toner, der udløser glade

følelser i os. Men molen er der også, de mørke toner i kirkemusikken, der inviterer til sorg og melankoli. En mand ved navn Nikodemus sneg sig efter klokken 16, tilmed midt om natten, hen til Jesus. Der er stadig mange kristne der sniger sig hen til Jesus. I over 50 lande er det så farligt at tro på Guds søn, at man kan blive fængslet og i værste tilfælde henrettet for sin tros skyld. Nogle af de værste lande er Nordkorea, Saudi-Arabien, Iran, Maldiverne, Yemen, Egypten. Men der er også kristendomsforfølgelser i Tyrkiet, Algeriet, Marokko, Indonesien og i danske flygtningecentre. Skal vi lege som om problemet ikke eksisterer? Herhjemme er der også en tildens til at snige sig til

kirke. Der er folk, der gerne vil gå i kirke for at finde nye vinkler at anskue deres liv ud fra. De vil stille Jesus spørgsmål om livet ligesom Nikodemus. Men holder sig tilbage. Familie og venner og naboer vil tro, der er noget i vejen med dem, hvis de går i kirke. Vi skal lære at leve med et liv, der har dur og mol. Derfor er vi heldige at have kirken. Hver søndag morgen kan vi gå til kirke og høre musik fra pibeorgler bemandet med højtuddannede organister som dem vi har haft og har her i kirken. Engang Yuzuru Hiranaka. Så Anders Danman som i dag holder op som organist efter 25 år hos os. Så Miles Lallemand. Musikere fra Japan, Sverige, Wales. Kirke Saaby internationale

kirke. Og så synger vi i kirken. Ikke lyse, lette popsalmes. Men vi synger om mørket og lyset, sorrig og glæde, og om Gud som lyset i mørket. Der er dur og mol i salmerne. Vi lytter til teksterne fra biblen og til prædikenen. Dertil kommer at det går langsomt i kirken. Det er slowmotion når slowmotion er smukke. Meningen er vi tager det hele fra kirken med os hjem. Dur og mol. Salmesangen. Præludierne og postludierne. Kunsten at lytte til Gud, til hinanden, til stilheden. Vi tager langsomheden med os og lader den få lov til at udfolde sig i vores køkken når vi laver mad, i vores samtaler, i vores ferie og fristunder. Apostlen Paulus skriver: ”Jeg

skammer mig ikke ved evangeliet; det er Guds kraft til frelse for enhver, som tror, både for jøde, først, og for græker”. Vi skal ikke skamme os over det vi står for som kirke. Vi har musik, der tør inkorporere lys og mørke i værkerne. Vi får også at vide at der er bas og mol i vores liv. Men at Jesus også er hos os i vores livs svære stunder. Vi kan være stolte af gudstjenestens tempo, ritualer og at vi her i kirken kan spise sammen ved nadveren på trods af status og alder og politiske observationer. I nattens samtale mellem Nikodemus og Jesus er temaet fødsel og genfødsel. Det er en samtale om dåben. Vi fødes anden gang i dåben og får, foruden vores forældre, Gud

som vores far. I øjeblikket er der en intens diskussion i kirken om dåben, som om vi skammer os over at vi i dåben bliver Guds børn. Men hvis man vil benægte, at mennesket bliver Guds barn i dåben og hævde, at Guds barn er man f.eks. fra fødslen af, så har man ikke alene den lutherske bekendelse og dåbsritualet imod sig. Men har også Skriften imod sig. Man har devalueret dåben til optagelsesritual i folkekirken og ikke til det dåben er. En bortadoption af den døbte til Faderen, Sønnen og Helligånden. Da biskoppen af København for nogle år siden skulle forrette åbningsgudstjenesten for folketinget, valgte han, for ikke støde

folketingsmedlemmerne, ikke at nævne Jesus med bare et ord i sin prædiken. Sådan er tendensen blevet. Vi trækker ikke kristendommen frem i lyset. Vi gemmer den i mørket. Noget kunne tyde på, hvis man analyserede tidens prædikener til søndagsgudstjenesterne, at Vorherre ikke har så meget plads i dem, som han engang havde. Vi har erstattet Gud med grøn kirke, Jesus med livsfilosofi og Helligånden med, at vi skal have en god ånd over for hinanden. Sjælesorgen er fra 8 til 16. Men hvad sker der, hvis vi trækker den treenige Gud ud af kirken og de kirkelige arrangementer? Der bliver plads til alt. Vi inviterer dyreclairvoyanter til kirken, for at

møde en død hamsters sjæl. Det skete for nogle år siden i en kirke på Sjælland. Og folk udbryder - jo vildere arrangementet er: "Hvor er I fantastiske og åbne". Sludder. Vi er feje kujoner. Vi er som Nikodemus, der i mørket sniger sig hen til Jesus. Eller også sniger vi os helt uden om Jesus. Vi skal ikke skamme os over det kristne budskab. Det skal forkyndes i lyset for at løfte vores liv op i lyset. Danmark trænger på alle mulige områder til en genfødsel til kristendommen, hvor vi får stoltheden tilbage over vores tro. I dåben blev vi genfødt til et nyt liv med Kristus. Og denne genfødsel betyder, at vi har en anden fortælling at formidle om tilværelsen end

andre har. Det der er interessant i vores liv, er ikke, hvor mange leveår vi får, hvor mange penge vi tjener, hvor mange besiddelser vi har. Men at vi kan leve i tro, håb og kærlighed takket være kristendommen. Og når vi drager det sidste suk, er Faderen, Sønnen og Helligånden også med os. Gud skænker os det evige liv. Det budskab skal vi i fuldt dagslys give videre til andre. Også efter kl. 16.00. Gud i vold. Amen.

